

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ Δικαστήριο των Διαβόλων ἤρξατο συνεδριάζον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκάθηντο εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου μία γυνὴ καὶ εἰς ἀνὴρ ὡς ἔνοχοι στυγεραῆς δολοφονίας.

Ἡ θεὰ των εἶχέ τι τὸ φρικῶδες καὶ ἀπεχθές· ἂν καὶ τὰ σώματά των ἄσαρκα, ἀποσκελετωμένα, διετήρουν τὸ πρόσχημα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ἐσχάτογγηροι καὶ οἱ δύο, μὲ φαιὰν ῥυπαρὰν κόμην, μὲ τὴν ῥίνα διάστροφον ἀπὸ ἀκροχορδῶνας, ἐνέπνεον τὴν φρίκην εἰς τὸ διαβολικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐν τοσοῦτῳ εἶχε συνηθίσει νὰ βλέπῃ παρομοίας ἀσχημίας. Κυρτοὶ ὡς ἦσαν, χωλοὶ, μονόφθαλμοι, ἐκεῖνος σώζων μόνον τὸν ἀριστερόν, αὕτη δὲ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, ἐμάντευέ τις ὅτι ἀναμφιβόλως καὶ εἰς τὴν νεότητά των θὰ ὑπῆρξαν ἀπαισίως δύσμορφοι.

Ἄλλὰ διατί κατηγοροῦντο;

Διότι εἶχον δολοφονήσει ἀνηλεῶς κάποιον ἐπιστάτην παροδίου ἐπαύλειως καὶ διότι εἶχον ἐπιπέσει καὶ κατ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ πτώματος μετὰ μανίας κτηνώδους.

Ὁ γέρων καὶ ἡ γραῖα, ἀπεχθεῖς ἀμφοτέροι, ὠμολόγησαν τὸ ἔγκλημά των. Ἐν τούτοις, τεταπεινωμένοι καὶ τρέμοντες, ἀπεπειράθησαν κατὰ νὰ τραυλίσωσι πρὸς δικαιολογίαν των.

Οἱ Διάβολοι διεμαρτυρήθησαν:

— Εἶνε περιττόν! Δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀκούσωμεν τίποτε.

Εἶνε ἔνοχοι!

Ἄλλ' ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου ὁ παριστάμενος κατὰ τὰς διαβολικὰς συνεδριάσεις, ὡς ἀποστολεὺς τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς συγγνώμης, ἔτεινε τὴν χεῖρα:

— Μὴ βιάζεσθε· πρέπει νὰ ἀκούσωμεν τί ἔχουν ν' ἀπολογηθοῦν.

*
*

Ὁ γέρον ἔλαβε τότε τὸν λόγον :

— Ὅταν, μία αὐγὴ ἀπριλιάτικη, ἀπαντηθήκαμε πρώτη φορά ἐγὼ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖ πάνω ἐστὴ ράχη, ἐμείναμε καὶ οἱ δύο ἔκθαμβοι· τόσον ἦτο εὐμορφη κοπέλλα αὐτὴ καὶ τόσον ἐγὼ ὠραῖος νέος . . .

Εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντος ζωηρὰ ἐξεδηλώθη ἐκπληξις ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν διαβόλων, οἱ ὅποιοι παρ' ὀλίγον νὰ ἐκραγῶσιν εἰς γέλωτας — διότι προφανές ὅτι καὶ ἡ νεότης τῶν δύο ἐκείνων δυσειδῶν ὄντων τὴν αὐτὴν θὰ ἐπροξένοιε φρικίασιν— ἂν ὁ καλὸς ἄγγελος δὲν παρενέβαινε λέγων :

— Σιωπὴ ! Ἀκούσατε.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησε :

— Ὅχι· τὸ τριανταφυλλένιο στόμα τῆς, τὰ καταγάλανα ματάκια τῆς, ἦσαν τρέλα ! Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ τέτοια χάρι καὶ γλύκα. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μοῦ ἔλεγε πῶς τὴν ἴδια ἐντύπωσι· τῆς ἔκαμα κ' ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὅσω μ' ἐκύτταζε, τόσω μ' εὗρισκε διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρας. Τὸν ἄλλο μῆνα στεφανωθήκαμε. Ἡ εὐτυχία μας δὲν εἶχεν ὅρια· ἦτον ἀπερίγραπτος. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἕνας ἀνῆκεν εἰς τὸν ἄλλον καὶ ὅτι τώρα πλέον κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐχώριζε, μᾶς μεθοῦσε ἀπὸ εὐδαιμονία.

Μὰ ἡ εὐτυχία μας — αὐτὸ τὸ ἐννοοῦσαμε πολὺ καλὰ — ἔκαμνε πολλοὺς νὰ μᾶς ζηλεύουν. Ἦρχοντο καὶ μᾶς περιγελοῦσαν γύρω ἐστὸ καλυδάκι μας, καὶ σὰν πηγαίναμε ἐστὴ λειτουργία τὴν Κυριακὴν, ἀκούγαμε πολλὰ πικρὰ λόγια καὶ πειράγματα πίσω μας. Μὰ δὲν μᾶς ἐννοιαζε διόλου μὲ τὴν μοχθηρίαν αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ χρυσὴ μου Μαγδαληνὴ μοῦ ἔλεγε :

— Φρενιάζουν ἔτσι, ξέρεις γιατί ; γιατί 'πανδρεύθηκα τὸ πλεῖο ἔμμορφο καὶ χαριτωμένο παληκάρι τοῦ χωριοῦ.

Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρινόμενον :

— Σκυλλιάζουν, γιατί πῆρα γυναῖκα τὴν ἐμορφώτερη κόρη τοῦ κόσμου.

Καὶ παραμερίζαμε 'πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὴν ἀγκά-
λιαζα γλυκὰ ἐγὼ, καὶ μ' ἐφιλοῦσα τρελλὰ ἐκείνη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς Σατανᾶς διέκοψεν ἀποτόμως :

— "Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν κατηγορίαν !
'Ἄλλ' ὁ ἄγγελος διεμαρτυρήθη :

— "Ἄς ἀκούσωμεν.

Καὶ ὁ γέρων ἐπανελάθεν :

— Μὰ ἐκεῖνο ποῦ ἦταν θαυμαστό καὶ παράξενο εἶνε πῶς,
ἂν καὶ περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἐμεῖς εἶμασθε πάντα νέοι καὶ
εὐμορφοί. Οἱ ἄλλοι ἐγερνοῦσαν. Μὰ ἐμεῖς ἐμέναμε ῥοδοκόκ-
κινοὶ πάντα καὶ δροσεροὶ σὰν λουλούδια δροσολοσμένα. Πέ-
ρασαν ἔτσι σαράντα χρόνια ! ἔπειτα πενήντα, ἑξήντα, περισ-
σότερα ἀκόμη. Ἄλλὰ ἡ Μαγδαληνὴ μου εἶχε πάντοτε αἰώ-
νια ἄνοιξι 'εἰς τὰ κοραλλένια χεῖλη της καὶ εἰς τὰ γαλάζια
'ματάκια της, καὶ μέσα 'εἰς τὴν φλόγα καὶ τὴν ἔκστασι τῶν μα-
τιῶν της ἐδιάβαζα πῶς κ' ἐγὼ δὲν εἶχα παύσει νὰ ἦμαι
πάντοτε νέος καὶ εὐμορφος, ὁ ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς
ἄνδρας. "Ἐπειτα, προσέθεσε ὁ γέρων, κυττάξετέ μας, κύριοι.
Δικασταί, καὶ τώρα 'μπορεῖ νὰ γίνῃ πλεῖδ θελκτικὸ καὶ
πλεῖδ καμαρωμένο ἄλλο ζευγάρι ἀπὸ μᾶς ; Νά, τὸ βλέπω
'εἰς τὰ μάτια σας, πόσον εἶνε εὐμορφη ἡ γυναῖκα μου ! Μὰ
μῆ, σᾶς ἰκετεύω, μὴ τὴν κυττάξετε πολὺ, ἔτσι σὰν ἐρωτευ-
μένοι, γιατί μὲ πληγώνει ἡ ζήλεια ! . . .

Μόλις συγκαταῶν τοὺς γέλωτας ὁ πρόεδρος τῶν Διαβό-
λων διέκοψεν :

— Μὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ξένη μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς
κατηγορίας . . .

— "Ἄς ἀκούσωμεν ! εἶπε καὶ πάλιν ὁ ἄγγελος.

— Μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἐπιστάτου ; ἠρώτησε ὁ γέρων.
Μὲ συγχωρεῖτε. Μιὰ μέρα ποῦ καθοῦμαστε 'εἰς τὸ πεζοῦλι τῆς
πόρτας μας ἐγὼ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μου, καὶ δροσιζόμεσθε
μὲ τὸ μαλακὸ ἀγεράκι, νὰ σου καὶ περναῖ ἑξαφνα ἓνας δια-
βάτης φαινόνταν σὰν μεθυσμένος. Μὰ ἐμεῖς δὲν τὸν εἶχαμε
προσέξει 'εἰς τὴν ἀρχὴν διόλου. "Ἡμουν 'εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυ-
ναῖκας μου καὶ ἐγὼ τὴν εἶχα 'εἰς τὰ γόνατά μου καὶ μ' ἐφι-
λοῦσε αὐτὴ καὶ τῆς γλυκομιλοῦσα ἐγὼ !

Μ' ἐκεῖνα τὰ χρυσόξανθα μαλλάνια τῆς, μὲ τὰ ζαφειρένια τῆς ματάκια, μὲ τὰ ροδοβαμμένα χειλάκια τῆς, ποτὲ δὲν μοῦ ἐφάνη τόσον γλυκεῖά μ' ἔσφιγγε τρυφερά, μὲ λαχτάρα, ποῦ ἢ καρδιά μου ἐλίγωνε κ' ἔσβυνε ἀπὸ οὐράνια ἡδονή, σὰν ἔσκυβε, καὶ μοῦ ἔψιθύριζε : « Ἄχ ! πόσο εἶσαι ἔμμορφος, ἀγάπη μου. » — Ἄξαφνα, ἀκοῦμε πίσω μας ἓνα γέλιο· ὁ διαβάτης εἶχε σταματήσει καὶ μᾶς ἐκύτταζε ξεκαρδισμένως τὰ γέλια.

— ὦ ! ὦ ! τὴν παληόγρηρα ! ἐφώναξε.

Ὁ θυμὸς μοῦ ἀναψε τὸ αἷμα.

— ὦ ! ὦ ! τὸν βρωμόγερο !

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄφησε μιὰ κραυγὴ σὰν λύσσης φωνή.

Μὰ ἐκεῖνος ἐγελοῦσε πάντοτε :

— Πῶ ! πῶ ! Δὲν ξανάειδα ποτὲ παρόμοια τέρατα ! Δὲν κυττάζουν τὰ βρωμερά των μαλιά, τὸ ξεγδαρμένο πετσί τους, τῆς μύτης τους γεμάτες ἀπὸ κρεατοεληθές, τὰ κίτρινα κρεμασμένα χεῖλια τους, μόνον θέλουν ξαναμαρώματα !

Σὰν ἀκούσαμε, κύριοι Δικασταί, νὰ λήῃ τέτοιες ψευτιές, ἐγινήκαμε ἔξω φρενῶν καὶ ἐπέσαμε ἐπάνω του καὶ τὸν ἐσκοτώσαμε τὸν θεότρελλο, ποῦ μάτια εἶχε καὶ δὲν ἔβλεπε, ὁ στραβός, πῶς ἐγὼ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μου εἴμεθα νέοι καὶ εὐμορφοί ! . .

— Ἄρκει ! ἄρκει ! ἐκραύγασε μιᾶ φωνῇ τὸ συνέδριον τῶν Διαβόλων. Τὸ ἔγκλημα ἐβεβαιώθη ! εἰς τὴν κόλασιν !

Ἄλλ' ὁ ἄγγελος, ὁ ἄγγελος τῆς συγγνώμης καὶ τῆς ἐπιεικείας, εἶπεν εἰς τὸν γέροντα σύζυγον :

— Ἀνέλθετε εἰς τὸν Παράδεισον, γλυκεῖαι ψυχαί, διότι εἰς σᾶς ἀνήκει εἰς τὸν Παράδεισον ὅπου θὰ γίνετε ὅμοιοι ὅπως ἐφαντάζεσθε ὅτι εἴσθε. Ἐκάματε δίκαια ποῦ ἐφρονεύσατε τὸν κακὸν ἐκεῖνον διαβάτην, ὅστις, αὐτὸς μᾶλλον διέπραξε μέγα ἔγκλημα, ζητήσας νὰ φονεύσῃ ἐν ὑμῖν ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε τιμαλφέστερον τῆς ζωῆς — τὴν χίμαιραν τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἔρωτος !

(Κατὰ τὸν Κάτουλλον Μερτέ).